

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Abdiae Babyloniae Primi Episcopi Ab Apostolis Constitviti,
de historia certaminis Apostolici, libri decem**

Abdias <Babylonius>

Coloniae, 1576

VD16 B 5299

Beati Bartholomaei Apostoli Vita, Ioachimo Perionio Benedictino
Cormœriaceno auctore.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45288

sent, ipse vi morbi coactus, in gladium incubuit. Quod ut rescivit populus, magnā ex morte illius cœpit voluptatem, fratremq; Iphigeniæ, Beiorium nomine, qui sororis opera à Matthæo aqua salutari expiatus erat, regalem potestatem administrare voluit. Is cum quinque & viginti annos natus regnare cœpisset, ad tres & sexaginta imperium prorogavit. Duobusque susceptis liberis, vnum exercitui præfecit, alterum regni hæredem instituit. Ita pace in Ecclesia Aethiopiæ constituta, Respublica Christiana illic Matthæi meritis ac precibus amplificata est. Scripsit Euangelium, quod eius nomine circumfertur, Hebraico sermone, ut ait Hieronymus, quod incertum est quisnam postea in Græcum conuertit.

BEATI BARTHOLO-
MAEI APOSTOLI VI-
TA, IOACHIMO PERIO-
nio Benedictino Cormæ-
riaceno auctore,

(. .)

Bartholomæus primum Christi discipulus, deinde apostolus fuit. Ei India (neque enim in libris qui noui Te-

Z 3

ui Te-

ui Testamenti nomine inscripti sunt ali-
 ud de eo scriptum est) ei inquam India
 prouincia, quæ orbis finis & terminus
 est, obtigit, in quam ut venit, templum
 quoddam ingressus est, in quo Idolum
 & simulacrum quod incolæ Astarotum
 nuncupabant, erat eiusmodi, ut se homi-
 nes quouis morbo afflictatos curaturum
 profiteretur. Sed curatio quam adhibe-
 bat, non vera erat, sed quædam eius quæ
 homines captabat, simulatio. Neque
 enim quenquam curabat, sed cum eos
 quos in morbum coniecisset, torquere
 & excruciare desineret, hominibus hoc
 ipso curare videbatur. Primo autem Bar-
 tholomæi aduentu simulacrum, aut po-
 tius dæmon qui in eo latebat, nec respon-
 sa dare, nec cuiquam ex ijs quos in mor-
 bum coniecisset, subuenire poterat. Ita-
 que cum indies maior agrorum multi-
 tudo in templum curationis causa con-
 flueret, quorum nemo vlla ratione re-
 medium inueniret, coacti sunt sacerdo-
 tes ad proximum oppidum venire, atque
 à DEO qui ibi colebatur, quærere, cur
 Deus quem ipsi colerent, iam responsum
 nullum daret. Respondet Beritus (hoc
 enim Deo nomen erat) ob eam causam il-
 lum iam loqui non posse, quod ibi esset

Bar-

Bar
 ga
 poss
 esse
 pro
 tere
 can
 can
 liu
 eius
 tust
 que
 rum
 inue
 dem
 Asta
 tisse
 cum
 lum
 quic
 clam
 lare
 cibo
 set, i
 abir
 mo
 Poli
 ex
 nem

Bartholomæus Dei Apostolus. Cumq̄s ro-
 ga: ēt quisnam ille esset, & qua ex re cum
 possent internoscere. Amicū veri Dei cū
 esse ait. ob eamq̄s causam venisse in illam
 prouinciam, vt omnia deorū numina euer-
 teret, eius barbā prolixam esse paucis iam
 canis distinctā, nigrū capillitium, carnem
 candidā, nares iustas, staturā iustam, pal-
 lium album. Sex & viginti annis, vestem
 eius nec sordēs contraxisse, nec sensisse ve-
 tustatis iniurias. Centies interdū toties-
 que noctu flexis genibus ab eo Deum ve-
 rum rogari. Se ab eis petere, vt eum cū
 inuenissent, rogarent, ne eo migrans eo-
 dem supplicij genere se affiteret, quo in
 Astarotum collegam ipsius animaduert-
 tisset. Illi cūm Deus conticisset, redierūz,
 cumque magna cum diligentia Aposto-
 lum quærerent inter peregrinos, fortē
 quidam quem dæmon agitabat, magno
 clamore Bartholomæum nomine appel-
 lare cœpit, ac palam dicere, se illius pre-
 cibus incendi, quod cum apostolus audis-
 set, imperauissetque vt & obtumesceret, &
 abiret, statim & obtemperauit ille, & ho-
 mo curatus est. Erat tum in ea prouincia
 Polimius rex, qui cum à Bartholomeo
 ex corpore huius hominis cacodæmo-
 nem expulsū esse auditione accepisset,

336 B. BARTHOL. VITA.

filiam quam dæmon torquebat ad eum misit, rogans, vt quemadmodū Eustium (ei enim homini quem curauerat, hoc nomen fuit) ab eo morbi genere liberasset, sic filia quam charissimam haberet, subueniret. Virgo autem ita à malo genio agitabatur, vt præ dolore omnes morderet, & quos arripere poterat, discerperet. Itaque catenis vincta ad apostolum adducta est, quam vt vidit eam solui iussit. Ministri hoc se facturos pernegarunt, quod nemo ad eam accedere, nemo eam attingere auderet. Eos ille primum obiurgat quòd eum hostem qui in virgine esset, vinctum & constrictum teneret, ipsi eam etiam timerent: deinde eis imperat, vt ad eam accederent, eamq; soluerent, ac abluerent, & postridiè prima luce ad se introferrent. Illi cum dicto audientes fuissent, dæmon ita expulsus eiectusque est, vt eam postea nunquam agitauerit, Rex ne tanto beneficio accepto immemor ingratusque videretur, ei camelos auro, argento, gemmis, vestibusque onustos muneri misit, quæ omnia cum apostolus diligenter quæsitus, inueniri minimè potuisset, reportata sunt in palatium. Postridiè prima luce oclusis foribus apostolus in regis cubiculum cum solus esset, intrasse dici-

dici
au
om
ter
nih
ipse
luit
bea
nat
qua
pri
eam
cub
pri
tis
fun
cul
eun
ner
fa à
ei g
par
que
rò i
fe,
cast
lun
ner
ran

dicitur, ei que dixisse, frustra se ab eo cum auro, & argento quaesitum esse, cum ea omnia illi requirant, & desiderent, qui terrena sapiant, & quaerant, cuiusmodi nihil ipse requireret. Itaque se hoc sibi ipse persuadere velle, Dei filium nasci voluisse ex virgine, cuius initium ante orbem conditum à Deo patre esset, qui que naturis omnibus tam ijs quæ cerneretur, quàm ijs quæ aciem oculorum effugeret, principium dedisset. Virginem autem eam, ex qua natus esset, omnem viri concubitum declinasse ac repudiasse semper, primamque omnium DEO virginitatis votum nuncupasse. Ad eandem missum à Deo Gabrielem Archangelum in cubiculum quod oclusum esset venisse, eumque cum illam metu percussam cerneret, hortatum esse ne timeret, quod ipsa à Deo gratiam iniisset tantam, tamque ei grata esset, ut filium & conceptura & paritura esset, quem Iesum vocaret, qui que filius summi Dei diceretur. Illa vero iam metu deposito constanter rogasse, quid fieret, cum Deo virginitatem castimoniamque vouisset, ad ea que angelum respondisse, Spiritus sancti illam munere & opere non viri semine concepturam esse atque parituram. Itaque quod

933 B. BARTHOL. VITA.

sanctum ex ea nasceretur, id Dei filij vocatum iri nomine. Hæc etiam Bartholomæus Polimio regi patefecit, hunc Dei filium cum natus esset, se triginta annos natum, passum esse tentari à Diabolo eo, qui primum hominem vicisset, cum ei auctor fuisset, ut fructum quem Deus veruisset, ederet. Itaque eum ad se accedere propterea passum esse, ut quemadmodum Adamo, id est primo homini per mulierem suafisset, ut vesceretur, & comedit, ob eamque causam ex paradiso in hunc mundum in exilij supplicijque causa expulsus, omne hominum genus propagauit & genuit: sic huic cum suafisset, ut lapides quos ostenderet, in panes, si filius Dei esset, conuerteret, & ederet, victoriam qua potitus esset, ieiunantis virtute constantiaque amitteret, cum ei respondisset. Non solo pane hominem, sed omni etiam verbo quod ex Dei ore exiret, viuere. Aequum enim fuisse, eum à virginis filio vinci, qui filium virginis ante vicisset. Hæc loco Polimius Apostolum rogat, cur primam virginem vocasset eam, ex qua homo & Deus natus esset. Ille cum gratias Deo primum egisset quod regimentum ad se audiendum dedisset, ita respondit, primum hominem Adamum dictum

tum esse, terramque ex qua factus com-
 positusque fuisset & matrem eius, & vir-
 ginem fuisse, propterea quod nec san-
 guine humano adhuc polluta contami-
 nataque fuisset, nec ad cuiusquam mortui
 sepulturam aperta. Itaque consentane-
 um fuisse, id quod iam dixerat, ut qui fili-
 um virginis, id est terræ, vicisset, is à virgī-
 nis filio vinceretur. Vicisse autem illum,
 quod arte & fraude egisset, ut Adamus
 contra Dei præceptum vesceretur, ob e-
 amque causam expulsus cum esse ex pa-
 radiso, quod ei reditus postea non patuis-
 set. Hunc autem virginis filium egisse,
 ut artem diaboli & experiretur & via-
 ceret, ut cælum homini victoria sua ape-
 rirer. Nec verò eius temperantiam ante
 quadragesimum diem diabolum tenta-
 re cœpisse, quod ita existimaret, ac se-
 cum reputaret, si quadragesimo die mi-
 nimè esuriret, illud certum fore diuini-
 tatis argumentum, si intra illud tempus
 esuriret, hominem eum esse, qui ea quæ
 homines, pateretur. Multa quæ alia Aposto-
 lus de illa triplici tentatione & victoria
 commemoravit, eaque omnia eo pesti-
 rare voluit, ut doceret ad extremū quem
 admodum ij qui tyrannos vincunt, suos
 mistere solerēt qui in omnibus locis

quæ illi vsurparent, insignia victricia ipsorum statuerent: sic Iesum Christum qui diabolum tyrannum superauisset, apostolos suos misisse in omnes prouincias, vt & diabolum eiusque ministros, qui in statuis templorum habitarent expellerent, & homines qui eos colerent, ex illius qui vinc-tus esset imperio ac potestate eriperent. Itaque argentum & aurum se contemnere ac pro nihilo putare, sicut Christus ipse contempsisset, quod ibi diuites esse cuperent, vbi solum eius imperium dominaretur, in quo nec languori nec morbo locus esset, nec tristitiæ, nec morti, sed contrâ vitam ibi, beatitudinem, felicitatem, lætitiâque sempiternam vigere. Quo factum esse dicebat, vt cum primùm in eius templum intrasset, dæmonem qui responsa dare solitus esset, ab eius angelis qui ipsum misisset, vinc-tum & constrictum tenerat. Quod si saluati lauacro expiari vellet, fore, vt quanto malo caruisset, cerneret. Quod quò facilius comprehendere, & intelligere posset, iubebat eum audire, quâ arte eos, qui in templo ægrotarent, dæmonis qui primum hominem vicisset, curare videretur. Dicebat ergo diabolum arte & fraude sua agere, vt homines in varios

morbos

morbos inciderent, ac tum deniq; eis suadere solitum, vt simulacris idolisq; crederent, atq; vt animos eorum dominatu suo teneret, tum denique morbos immit- tendi finem facere solitum, cum lapidem aut metallum Deum suum esse dixissent, quod illi curare nuncuparent. Tum verò quoniam constrictum eum ipse teneret, etsi essent qui Deum suum illum esse profiterentur, eum tamen responsa nulla dare posse. Quòd quo facilius rex intelligere & probare possit, promisit Apostolus se imperaturum dæmoni, vt & in statuam rediret, & se vinctū esse, nec responsa dare posse fateretur. Rex postridie prima luce pontifices ei sacrum facturos respōdit, seque ad futurum, vt rem tam mirabilem & inusitatam cerneret. Postridie conueniunt pontifices, prima luce, ijque vt primum sacra instituta agere cœperunt dæmon magno clamore ne id facerēt prohibere cœpit, se enim catenis igneis vinctū & constrictum ab angelis Iesu Christi teneri, quem Iudæi in crucem sustulissent, cum eum à se morte mulctari existimarent. illum autē de morte eiusmodi triumphasse, vt & dæmonum principem catenis igneis vinxerit, & tertio die victor; reuixerit, & discipulis suis crucis signum

num

num dederit, eosq; in vniuersum orbem miserit, in hisque Bartholomæum qui ipsum constrictum tenere, petere se maiorem in modum, vt illum etiam atque etiã rogarent, vt ipsum alio proficisci pateretur. Tum Apostolus ea omnia eum confiteri coegit, quæ de morbis & diuinitatis professione illum regi paulò ante pollicitum esse dixi. Quæ cum omnia dæmon planè confessus esset, tum Apostolus omnes qui aderat, hortari monereque cœpit, vt viderent, quem ipsi Deum coluissent, & à quo se curari putassent. Itaque eo contempto, iam Deum verum colerēt, qui & ipsos creasset, & in cælis habitaret. Quod si cum pro ipsis rogare vellent, & vt omnes ægri curarentur, impetrare, ipsi simulacrum deicerent, & confringerent. Sic enim fore, vt & templum Christo consecraret, & eos aqua saluam Christi nomine expiaret, Regis iussu omnes simulacrum funibus aliisque machinis auellendum curauerunt, quo cæterisque minoribus; diaboli opera, id iubente Apostolo comminutis, omnes clamare. Vnum Deum præpotentem esse, quem Bartholomæus prædicaret, Ipse tum passis sublatisque in calum manibus, Deus inquit, Abraham, Deus Isaac, & Deus Iacob, qui filium

tuum

eum Deum Dominum nostrum misisti,
 ut nos, qui peccati serui eramus, sangui-
 ne suo redimeret, & tibi filios quæreret,
 qui idem verus Deus ex hoc cognosceris
 quod semper idem es & immutabilis per-
 manes. Vnus es Dens pater, sine origine
 & ortu, vnus etiã filius tuus vnigenitus,
 Dñs noster Iesus Christus, & vnus Spiritus
 S. illustrator & altor animorũ nostro-
 rum, hinc Iesus Christus suo nomine hæc
 vim nobis dedit, ut oīs generis morbos
 curemus, te vehementer etiã atq; etiã ro-
 go, ut omnis hæc multitudo hominum sa-
 lutem assequatur, teque oēs Deum vnum
 esse cognoscant, qui per Christum salutē
 restituas, q̄ cū dixisset, angelus circum-
 uolasse dicitur, & digito in quadratis la-
 pidibus signũ crucis sculpisse, cū hac ora-
 tione. Hoc Deũ à quo missus esset, dicere,
 quemadmodum illi morbis curarentur,
 sic se tēplum mūdare & expiare omni sor-
 de, eoq; quem apostolus in solitudinē mi-
 sisset. Polimius rex tū vnā cum vxore
 & duobus liberis, exercitu, omniq; popu-
 lo aqua salutari expiatus est, abiectioq; or-
 natu regio, apostolum sequi cœpit. Quod
 cum Axages eius frater maior natu pon-
 tificũ opera resciuisset, misit vnā cum eis
 mille armatos q̄ eum comprehẽsum ad se
 addu-

addu-

adducerent: perductus autem cum ab eo rogaretur, isne esset, qui ipsius fratrem euertisset: Non, inquit, euerti eum, sed conuerti: & isne esset, qui deos lares confringendos curasset: se, daemōnibus qui in eis erant imperasse respondit, vt ipsi idola futilia cōminuerent, vt omnes homines relicto errore Deum verum, qui in cælis esset, agnoscerēt & colerēt. Cumq; Astyages rex apostolo dixisset quemadmodum fratri auctor fuisset, vt Deo suo contempto, illius Deum coleret, ita se facturum, vt ipse relicto Deo suo, ipsius Deo crederet & immolaret. Apostolus Deū quem illius frater coleret, se vinctum & cōstrictū ostendisse respondit, & fecisse, vt simulacrum suum confringeret. Iraque si hoc ipsum Deo quem coleret facere posset, eadem opera illum facturum, vt Deo ipsius immolaret. sin nihil tali Deo, cuius seruus esset, facere posset, ipse autem Deum illius confringeret, ita denique Deo illius crederet. Hæc cū Bartholomæus diceret. nunciatum est regi, Deum suum cecidisse, atque in multas partes fractum atq; distractum: quo ille nuncio adeo conturbatus est, vt & purpurā qua indutus erat, sciderit, & apostolum fustibus cædi excoxiari primū, deinde securi feriri iusserit.

Rex

PERIONIO AVCT. 545

Rex autē Polimius cum populo veniens,
eius corpus magno cum honore extulit.
Nec verò Aftyages dijs scelus hoc inultū
tulit. Tricesimo enim à morte die arre-
ptus à dæmonio, in templum apostoli ve-
nit, eumq; pontifices eodē morbi genere
afflictati, & correpti secuti sunt, in quo
oēs intra paucos dies ex illo morbo mor-
tui sunt. Corpus autem apostoli diu illie
in summo honore fuit, maximaq; venera-
tione, quoad Barbari id est, qui à nostra
religione abhorrent, cum molestè fer-
rent illud à nostris, vt Gregorius pōtifex
Turonū scribit, coli, inuidia, odioque im-
pulsī, clam è sepulcro sublatum, in aliud
quod plumbeum esset, conclusum, in ma-
re iecerunt cum hac oratione. Populum
nostrū iam non decipies. Sed prouidentia
diuina factum est, quemadmodum idem
scribit, vt aquis conuehentibus delatū sit
ad insulā Siciliæ quæ Lipara dicitur: Quo-
cum peruenisset, patefactū esse Christiā-
nis, & impetratū dicit, vt illud colligerē
ac conderent, ab eisq; templum eo loco
quo situm sit magnificum miroq; opere
ædificatum esse, in quo tum cū hæc ipsa
proderet, coleretur cum maxima eo-
rum utilitate, qui eius fi-
dem implora-
rent.

VITA